

Kako so moja čustva lahko napačna?

Zakaj bi morala jaz svetu naznaniti, da so mi všeč punce, če pa mojemu bratu tega ni treba narediti?

Ali je nenormalno, če spoznam neko dekle in se vanjo zaljubim? Če si želim z njo preživeti vse svoje dni in se z njo poročiti, kot so to naredili moji starši? Ne. Ni. Ravno tako, kot moj brat lahko domov pripelje dekle in jo brez strahu in kakršnihkoli težav predstavi staršem, to lahko brez vsakih problemov naredim jaz (najbrž se bo zgodilo, da bom jaz tista, ki bo prej pripeljala punco domov predstaviti staršem, kot pa on.).

Kako lahko nekateri starši pravijo, da se bodo odrekli otroka, če jim ta doma predstavi osebo istega spola, kot nekoga v kogar so se zaljubili? A to, da je vaš otrok zaljubljen, spremeni kdo je kot oseba? A to spremeni dejstvo, da je še vedno vaš otrok? To mogoče spremeni dejstvo, da ste jih vzgajali in jih imeli radi, jih podpirali in bili nanje ponosni? A to, da se zaljubijo, mogoče spremeni dejstvo, da to v resnici ne spremeni čisto in res faking ničesar? Ljudje se radi zgovarjajo, »da včasih je bilo pa drugače«. Ja, je. Se vam ne zdi bolje, da ustvarjamo svet v katerem smo lahko to kar smo? Svet v katerem se nam ni treba skrivati in bati kazni za ljubezen.

Od vseh nevarnih, napačnih stvari na svetu, katerih nas bi bilo lahko strah, zakaj smo izbrali ravno ljubezen? Od vseh grozot proti katerim bi se morali boriti in jih zatreti, zakaj zatiramo ljubezen?

Kako so moja čustva lahko napačna? Kako so lahko narobe?

Se vam ne zdi napačno in narobe, da se starši odpovejo svojim otrok, zaradi tako brezveznega razloga? Ker so se pač zaljubili v neko tako super osebo, katere se starši niti trudili ne bodo spoznati, ampak jim bodo raje obrnili hrbet, jih nagnali iz hiše ali storili še kaj hujšega.

Starši se zelo radi pritožujejo, da se otroci nočejo nič pogovarjati z njimi, se jim odpreti in zaupati. Kako lahko pričakujete od nas, da se vam zaupamo, da se vam želimo odpreti in vam zaupati, ko pa nam rečete, da je nekaj tako lepega in brezprimerne kot je ljubezen, narobe. Vedno nam govorite, da nam boste stali ob stran, ne glede na vse. Da se na vas lahko vedno zanesemo in da nam boste vedno pomagali v življenju in nas ščitili pred vsem slabim. Torej kako nas lahko zapustite v trenutku, ko zberemo ves pogum kar smo ga lahko in se vam odkrijemo. Kako ste kot starši, kot soljudje, zmožni narediti nekaj takega.

Sem hvaležna za svoje starše, saj me sprejemajo takšno kakšna sem, a je res žalostno, da sem kljub vsemu nekaj časa bila v strahu, ker »kaj pa če...?«. Moji starši so resnično dokaz, da je to v koga se zaljubim nič takšnega in da bodo o tem ali sem dobra oseba, presodili glede na moja dejanja in ne glede na to do koga gojim čustva ljubezni.

Zakaj bi morala jaz svetu naznaniti da so mi všeč punce, če pa mojemu bratu tega ni treba narediti.

Avtorica: Nadja Judnič, Semič, 14.4.2022